

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

§. 3. Pacem animi propter peccata non imprudenter amittendam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

negatione resurgente ait : In sua tribulatione, falsò sese præsump-
fisse didicit, fleuit, & flendo meruit fructuosè nosse quod fuit, & esse quod non fuit. Quod & in se ipso videtur agnoscere, in suis confessionibus sanctus Præsul, dum quamdiù in se mansit, sibi malè fuisse, ait; quando verò extra se abiit, & fide in Deum exsurrexit, in melius omnia fuere conversa.

L. 4. c. 7.

§. 3.

Pacem animi propter peccata non imprudenter amittendam.

8.
Nec pro peccatis quidem pax amittenda.

DE tribus peccatorum generibus, præteritis scilicet, præsentibus, & futuris quæstio agitari potest. Præterita, quæ in pœnitentiæ Sacramento Ecclesiæ Clavibus semel subjecta fuere, cur animum exagitare, & perturbare debeant, non video; cum in symbolo fidei, articulum illum, Remissionem scilicet peccatorum, quotidie recitemus, & credere nos profiteamur: qui de illis tanquam non remissis semper anxius est, qui illa memoriâ retractat, examinat, repetit, non tam ut Deo faciat satis, quàm sibi, videtur certè articulo tam manifesto, de remissione peccatorum debi-

li fide credere. Deus ipse de pœnitente & ingemiscente dicit: Peccatorum ejus non recordabor amplius: cur tu contrarium facis, & peccatorum tuorum non qualemcumque, sed exercruciantem perpetuò alis memoriam? quid quæris istâ anxietate? an tibi placere, an Deo? incipis placere ait S. Augustinus, dum in te odisti, quod odit Deus, & tibi displicet, quod displicet Deo. Sed & S. Chrysostomus: Deum nihil aliud à nobis dicit exigere, quàm confessionem: quasi, inquit, tibi diceret Deus: Dic tu iniquitates tuas, dic non ut condemneris, sed ut justificeris: dic, & nihil quæro amplius; confitere, & mihi sufficit: dic, & totum fero acceptum.

Attende, quæso, ad Dei clementiam, eamque cum peccati tui malitiâ compone. Tua, inquit idem Sanctus, malitiâ mensuram habet, Dei verò clementia & pietas mensuram non habet: cogita scintillam, si in mare ceciderit, num poterit stare, aut apparere; quantum scintilla ad mare se habet, tantum hominis malitiâ ad Dei clementiam, bonitatemque, imò verò longè supra; nam & pelagus licet magnnm sit, mensuram accipit, Dei verò clementia & pietas mensuram non habet. Quin imò, ut alibi ostendit, operat sum moperere Deus; teque, ut peccatum

Psal. 38.

Psal. 142.

S.
Confid.
rata Dei
clementia
Hom. 3. de
pani.Super
rabol
1000
talentPecca
missi
facienIn a
red
met
Maia
bon
cogi

Super parabola 10000 talentorum.

catum cum humilitate agnoscas, & confitearis expectat, & quod non festines, sed differas, hoc illum molestè habet; paratiorque est ad condonandam offensam, quam tu fuisti ad illam perpetrandam.

10. Peccato admissio tria facientia.

Tria cum in peccatum aliquod incidimus, agenda dicit S. Dorotheus. 1. De illo dolendum, & veniam postulandam. 2. Agendas Deo gratias, quòd peccati cognitionem & sensum, doloremque dederit; & quòd inde humiliandi nos, & infirmitatem nostram profitendi materiam subministrarit. 3. Proponendam emendationem; actionemque quam habemus præ manibus perfectius obeundam; ut inde Deo honor & gloria restitatur, quæ per culpam præcedentem fuit imminuta: atque his pacificè peractis ad instar generosi equi, qui post cespitatione alacrius incedit, etiam deinceps majores ad perfectionem stimuli concipiendi.

11. In almitredo quid metu ero Isaiæ 43. bonitas cogitanda.

Jam quod attinet ad motum in posterum peccandi, quem fragilitatis nostræ consideratio, & occasionum frequentia hostiumque impellentium perpetui conatus animis nostris imprimunt, audiendus est Deus ipse per suum Prophetam nos compellans: Noli timere, quia redemi te, & vocavi te nomine tuo: meus es tu, cum pertransieris per aquas, te cū

ero, & flumina non operient te; cum ambulaveris in igne, non combureris, & flamma non ardebit in te, quia ego Dominus Deus tuus sanctus Israel Salvator tuus.

Pulchrè S. Bernardus, quantum ad metum omnem à peccatis nostris manantem compescendū valeat divinæ bonitatis cognitio, declarat his verbis: Dico, inquit, omnes ignorare Deum, qui nolunt converti ad Deum. Neque enim ob aliud proculdubio renunt, nisi quia gravem & severum imaginantur, qui pius est; durum & implacabilem, qui misericors est; ferum & terribilem, qui amabilis est; & mentitur iniquitas sibi; formans sibi idolum pro eo, quod non est ipse. Quid timetis modicæ fidei, ut peccata nolit remittere? Sed affixit, ea cruci cum suis manibus: quod teneri & delicati estis? Sed ipse cognovit figmentum nostrum; quod malè assueti, & ligati peccandi consuetudine; sed Dominus soluit compeditos. Fortè ne iritatus immanitate, & multitudine criminum cunctetur porrigere manum adjutorij. Sed ubi abundavit delictum, superabundare & gratia consuevit. Quid vultis amplius? quid jam impedit à salute? Sed hoc est quod dico, Deum ignoratis; sed nec creditis auditui nostro; vellem vos expertis credere;

Pppp 3 quia

Serm 38. sup. Cant.

quia nisi credideritis, non intelligetis.

12.
R SS. PP.
consilio in
Reg. brev.

Ut ad eandem Dei clementiam in angustijs nostris convertamus oculos, sapē monent nos sancti Patres. S. Basilius multitudinem misericordiarum Dei, & bonitatis ejus magnitudinem sicut animo comprehendere non possumus, ita vult nostram in Deo confidentiam esse sine mensura. Sanctus verò Augustinus animantium irrationaliū exemplo ad eam nos excitat, quos erga parvulos suos tanto amore ferri videmus, ut etiam clamore, & mugitu ad lac exsurgendum eos invitent; qui fieri ergo queat, ut Deus ad misericordiam suā torrentes hauriendos majori nos affectu provocare non existimetur, nec vult malorum nostrorum magnitudine, aut multitudine nos terri. Sanabuntur, ait, omnes languores tui, noli timere. Magni sunt, inquit, sed major est medicus: omnipotenti medico nullus languor insanabilis occurrit, tantum tu curari te sine, manus ejus non repelle, novit quid agat. Deus fecit corpus tuum, Deus fecit animam tuam; novit quemadmodum recreet quod creavit; novit quemadmodum reformet, quod formavit: tu tantum sub manibus medici esto: odit enim repellentem manus suas.

Quid verò is qui ita languoribus

& tentationibus concutitur, ut de tranquillitate mentis dē turbatus, in nescio quam jactationem incidat, tum facere debeat, audiamus apud eundem nobis filium non Ariadne; sed spei divinæ subministrantem. Aliquando, inquit, in tribulationibus, atque tentationibus hujus vite, velis nolis, conturbatur anima; quam in illa cōturbatione alloquitur Propheta dicens: *Quare tristis es anima mea? & quare conturbas me?* quam ut ei auferat, suggerit consilium dicens: *Spera in Domino, quoniam adhuc confitebor ei.* quod si dicat anima: *Quid mihi dicit: Spera in Deum?* revocat me conscientia peccatorum: ego novi, quæ commisi: commisisti, verum est: unde tamen speras? quoniam confitebor illi: sicut odit Deus peccata sua defendentem, sic sublevat confitentem: ac spe erecta anima gaudet, & dicit: *Lauda anima mea Dominum.* Ita S. Præsul, id in se expertus quod alijs persuadere conatur.

Hanc verò spem, quæ gaudium adfert, animamque erigit, & in serenitate pacis constituit, in Dei promissis fundari vult idem Sanctus: quia fidelis Deus in verbis suis, & sanctus in omnibus operibus suis. Noluit sibi credi dicenti, sed voluit teneri Scripturam suam sanctam: quomodo si diceres alicui homini, cui aliquid pro-

13.
Qui lapsi
metuit, spe
se confir-
met.

psalm. 144.

14.
In Dei
promissis
fundat.

psalm. 144.

promitteres: non mihi credis, ecce ego scribo tibi: etenim quia generatio vadit, & generatio venit, & sic transcurrunt ista secula, cedentibus, succedentibusq; mortalibus: Scriptura Dei manere debuit, quam omnes legerent, & viam promissionis ejus teneret: & quanta sunt quæ reddidit ex illo chirographo! Si dicat tibi Deus: Lege omnia, quæ in illo tibi promisi; deduc mecum rationem.

15.
Imo &
factis.

Promisi ibi Filium meum unicum, cui non peperci; sed pro vobis omnibus tradidi eum: tum computa in redditis: Promisi ibi per Filium meum pignus Spiritus sancti me daturum, computa redditum: Promisi ibi sanguinem & coronas Martyrum, ubi scriptum est, *Propter te mortificamur tota die, & Assiterunt Reges terra, & convenerunt adversus Christum ejus, & Christianos*; computa redditum: Promisi ipsorum Regum fidem, & reddidi in effectu, attendi ubi promisi: *Adorabunt eum Reges terra, omnes gentes servient ei.* Lege aliud in chirographo meo: *Quoniam fremuerunt gentes, quoniam inimici mei dixerunt mala mihi, hoc est Christo: Quando morietur, & peribit nomen ejus? hæc omnia fecerunt, & dixerunt: Lege quod promisi, cui me solvendo obstrinxi. Prævalebit Dominus adversus eos, & exterminabit omnes Deos gentium terræ, & adorabunt eum unusquisque de loco suo: nempe jam prævaluit, & exterminat omnes Deos gentium terræ.* Ante oculos omnium ponit solutionem debitorum suorum. Quædam reddidit sub majoribus nostris, quæ nos non vidimus; quædam reddit temporibus nostris, quæ illi non viderunt; per omnes generationes reddidit, quæ scripta sunt. Nunquid propter pauca quæ restant infidelis est factus? absit, quia fidelis Deus in omnibus verbis suis, & sanctus in omnibus operibus suis; applica tibi promissiones particulares, de remissione peccatorum, de auxilijs gratiæ ad ea evitanda, quæ passim in Scripturis sacris promittuntur, leguntur, & cum teneas chirographum, confide implendas, quia fidelis Deus in verbis suis. Audi eundem Sanctum te confirmantem sequenti Psalmo super illud: *Nolite confidere in principibus, & in filijs hominum, in quibus non est salus, ut mortalium hominum dimissis promissionibus, ad Deum solum accedas.* Fratres, inquit, magnum negotium hæc accipimus, divina vox tonat. Novo enim modo anima tribulata desperans de Domino, vult præsumere de homine: & cum dicitur illi: *Est quidam homo magnus, per quem possis liberari, aridet, gaudet, erigitur:*

16.
Et porro
faciendis.

16.
Et porro
faciendis.

17.
Dicitur
quod
sunt
factis.

18.
Dicitur
quod
sunt
factis.

p salm. 145

&

& si dicitur illi: Liberat te Deus; quasi desperatione frigescit. Promittitur tibi auxilium mortalis, & gaudes; promittitur immortalis, & tristis es. Promittitur tibi quod liberet te tecum liberandus; & tanquã aliquo magno auxilio exultas; promittitur ille liberator, qui liberatore non indiget; & quasi ad fabellam desperas: vã talibus cogitationibus, peregrinantur; verè misera & magna mors est in eis: appropinqua, incipe desiderare, incipe quærere & agnoscere eum, à quo factus es: non enim deseret opus suum, si ab opere suo non deseratur.

17.
Deus est
adjutor
fortis.

Super Psal.
Qui habi-
tat.
Serm. 9.

O quàm potentem habet adjutorem, qui in Deo solo confidit! Si Deus pro nobis, quis contra nos? Non potest nobis nocere, nisi Deo fortior sit: & quis fortior Omnipotente? Quod intuens S. Bernardus: Ut quid, inquit, cunctamur abjicere spes miseræ, vanas, inutiles, seductorias? & huic uni tam solidæ, tam perfectæ, tam beatæ spei tota devotione animi, toto fervore spiritus inhærere? si quid illi impossibile, si quid vel difficile est, quære in quo speres. Sed verbo omnia potest. Quid facilius dictu? an verò de facilitate non dubitas; sed tibi est suspecta voluntas? planè & voluntatis testimonia credibilia facta sunt nimis; majorem hac dilectionem nemo habet,

quàm ut animam suam quis ponat pro amicis suis: denique quomodo in se speranti desit illa Majestas, quæ tam studiose monet in se sperari: planè non derelinquet sperantes in se; adjuvabit eos, ait, & eruet eos à peccatoribus, & salvabit eos. Quare? quibus meritis? Audi, quod sequitur: *Quia speraverunt in eo.* Dulcis causa, at tamen irrefragabilis: *De quacunque tribulatione*, inquit, *clamaverint ad me, exaudiam eos:* ecce numerosa tribulationes, secundum multitudinem earum, consolationes ejus lætificabunt te, dummodò ad alium non convertaris, dummodò clames ad eum, dummodò speres in eum, nec humile aliquid & terrenum; sed altissimum ponas refugium tuum. Quis speravit in eo, & confusus est? facilius est cælum & terram transferre, quàm verbum ejus evacuati.

§. 4.

Quomodo pax interior in variis animi afflictionibus, aviditatibus mentis & desolationibus, distractionibus, tentationibusque obtineri possit.

V Irpientissimus, & in remediis animæ sapienter assignandis, sedandisque mentis perturbationibus